

Wet duurzaam stelsel rechtsbijstand

Commentaar Specialisatievereniging Sociaal Zekerheidsrechtadvocaten (SSZ)

INLEIDING

Het stelsel van gefinancierde rechtsbijstand is dringend aan vernieuwing toe. Het conceptvoorstel ligt nu ter consultatie voor. Doel is om de rechtzoekenden sneller een passende en duurzame oplossing voor hun probleem te bieden.

Om dat doel te bereiken worden een aantal maatregelen voorgesteld. Niet alle maatregelen kunnen op instemming van de SSZ rekenen. Wel is de SSZ van mening dat verbreding en versterking van de 1^e lijn voor de rechtzoekenden een verbetering betekent. De SSZ betwijfelt ten eerste of de in verband daarmee beoogde taakstelling zal worden bereikt. Beter 1^e lijnsrechtbijstand leidt niet automatisch tot minder vraag naar 2^e lijnsrechtbijstand, integendeel omdat juridische problemen beter worden onderkend en ook gezien kan dit er zelfs toe leiden dat er een groter beroep wordt gedaan op de 2^e lijnsrechtshulp. Dat geldt zeker voor de sociale zekerheid waarbij burgers in kansrijke zaken het er maar bij laten zitten omdat zij denken dat er aan hun probleem niets te doen valt. Daar zijn talrijke voorbeelden van. Denk daarbij aan de Wet Boeten en de huishoudelijke hulp in de WMO. Een beter georganiseerde 1^e lijn van kwalitatief hoog niveau zal rechtzoekenden in zo'n geval eerder doorverwijzen naar de 2^e lijn.

SAMENVATTING

1. De wetgeving op het gebied van sociale zekerheid is complex en steeds aan verandering onderhevig. Eerstelijns rechtshulpverleners hebben de handen vol aan de fase voor bezwaar. Zeker omdat vooral de gemeentelijke overheden, de toegang tot het recht belemmeren door de rechtsbescherming te beperken door het introduceren van niet nader omschreven prestaties, waardoor de rechtzoekenden niet weten waar zij recht op hebben.
2. Bezwaarzaken zijn geen zaken die op het gebied van sociale zekerheid in de 1^e lijn kunnen worden afgedaan. Dat betreft belangenbehartiging en daarvoor is het Juridisch Loket niet de aangewezen voorziening.
3. Het oriëntatiegesprek als controle op de toevoegwaardigheid van bezwaarzaken is nodeloos bureaucratisch, vertragend en kostbaar en lijkt op het diagnose en triagesysteem waarvan is vastgesteld dat het niet werkt. Beter is om het Juridisch Loket, Sociaal Raadslieden in samenwerking met gespecialiseerde advocaten best practices te laten ontwikkelen. De SSZ wil daarin graag een rol spelen.
4. Multiproblematiek is vaak het gevolg van schulden. De eigenaar van het dossier is niet de advocaat maar een casemanager, die zonodig advocaten inschakelt om de juridische problemen op te lossen. Let wel: niet tijdige inzet van de juiste juridische middelen kan de problemen enorm doen toenemen.
5. Best-practices, de High trust werkwijze van de RvR, peer review, specialisatie en een adequate beloning zijn essentiële elementen voor een kwalitatief goed duurzaam stelsel.
6. De vergoedingen zijn niet meer adequaat. In alle zaken waarbij er sprake is van een medische component, zoals de ZW, WIA, WAO, Wajong, Pw, WMO en WLZ moet er ook een vergoeding komen voor een medisch haalbaarheidsonderzoek, zoals nu al is geregeld in letselschade zaken.
7. De RvR neemt niet alleen de inning van de eigen bijdrage maar ook de inning van proceskosten op zich.

TOETSPUNTEN

Deregulering versus steeds complexere regelgeving

Op goede gronden hebben de commissies Wolfsen en Barkhuysen aangegeven dat externe ontwikkelingen een grote rol spelen bij de omvang van de noodzakelijke gefinancierde rechtsbijstand. Op het terrein van de sociale zekerheid betekent dit, dat de noodzaak van gespecialiseerde rechtsbijstand alleen maar groter is geworden. Een aantal elementen zijn te noemen:

Complexe regelgeving

De regelgeving in sociaal zekerheidsrecht is steeds complexer geworden, denk bijvoorbeeld aan de dagloonregels die de afgelopen jaren diverse malen zijn gewijzigd. De verrekening van inkomsten in

de WW, in combinatie met nieuw ontstane rechten en herleving daarvan. Het recht op een uitkering wordt veelal opgebouwd uit allerlei verschillende regelingen (WW, ZW, WIA, TW, Wajong, Pw, IOAW, AIO, AOW, Anw, kindgebonden budget, kinderbijslag, huurtoeslag, zorgtoeslag, kinderopvangtoeslag, Wmo, Jeugdwet e.d.). De meeste wetten hebben een eigen toetsingskader, een eigen specifiek begrippenapparaat en eigen uitzonderingen. De rechtzoekende komt (vrijwel) altijd bij een advocaat, als er een inkomensbron wegvalt. Elke wet kent een eigen kortingsregeling. Als de uitkering op grond van de ene wet wegvalt, heeft dat gevolgen voor de korting bij een volgende wettelijke regeling (en zo verder, het Droste-effect). Veel wetten kennen de systematiek van de voorliggende voorzieningen: andere wetten zijn voorliggend, maar vaak is niet duidelijk welke dat zijn. Een groot deel van de gebruikers van de gefinancierde rechtsbijstand is laag geschoold, vaak ongeletterd, niet taalvaardig, niet sociaal vaardig. De Wet duurzaam stelsel rechtsbijstand is een minimumvoorziening. Effectieve gespecialiseerde en snelle rechtsbijstand is dan cruciaal. Wachtlijden en vertragingen zijn funest. Binnen korte tijd ontstaat bij een verlies van inkomen, mede door beslagen, een problematische schuldsituatie, tenzij snel hulp wordt geboden.

Laagdrempelige toegang tot procedure, maar complexe procedures

De vele valkuilen die in het bestuursprocesrecht zijn ingebouwd. De toegang tot de bezwaarprocedure is simpel, maar daarna een waar mijnenveld. De kans dat er onherstelbare fouten met grote gevolgen worden gemaakt is groot. Binnen het bestuursprocesrecht geldt de vrije bewijsleer. Een burger weet niet wat hij wel of niet moet aanvoeren. Ook voor 1^e lijnsrechtshulpverleners is het vanwege het ontbreken van proceservaring, niet duidelijk wat wel en niet moet worden aangevoerd en wanneer.

Decentralisaties

Daar komt bij dat met name op het gebied van sociale zekerheid als gevolg van de decentralisaties bestuursorganen hun weg weer moeten vinden. Dit doen zij niet door de burger ter wille te zijn, maar door de rechter te laten toetsen of hun beleid wel deugt, waarbij er niet eens wordt gestuurd op rechtmatigheid maar vooral gekeken wordt naar de gemeente financiën. De procedures omtrent de WMO huishoudelijke hulp zijn daar een goed voorbeeld van. Dat betekent dat burgers in bezwaar vaak ongelijk krijgen en er van echte volledige heroverweging, zoals artikel 7:11 Awb voorschrijft geen sprake is. Burgers die zelf procederen haken om die reden vaker af en hebben het idee dat het maken van bezwaar en beroep geen zin heeft.

Tegengaan van nodeloze, complicerende en bureaucratische regelgeving

Bureaucratische overkill is uit den boze zo is inmiddels in de zorgsector gebleken. Cruciaal is dat nieuwe wetgeving leidt tot minder bureaucratie. Van iedere nieuwe bureaucratische stap moet worden onderzocht of die strikt noodzakelijk is. Anders werkt de nieuwe wetgeving demotiverend (ook voor het werven van nieuwe advocaten). Procedures leiden dan tot nog meer werk, terwijl de puntentoekenning al ondermaats is.

Er wordt in het wetsontwerp afscheid genomen van het triage en diagnose document. Dat is een goede zaak, maar in het wetsontwerp zijn allerlei stappen ingebouwd die vervolgens de bureaucratie vergroten (oriëntatiegesprek), die vertraging inbouwen (met wachtlijsten) of verwarring geven (naast het stelsel van high trust ineens de noodzaak om met een goede onderbouwing toevoegingen aan te vragen en te wachten op de uitslag). Dat zal de nodige argwaan oproepen bij de rechtzoekende en kan zelfs een tegengesteld effect oproepen. Nut en noodzaak zijn daarom niet goed onderbouwd. Kennelijk vermoedt men mis- en oneigenlijk gebruik, terwijl dit in de praktijk slechts zeer sporadisch voorkomt. Daarbij komt dat de laatste jaren het toezicht door de deken op advocaten is aangescherpt en er een goede samenwerking is tussen het zogenaamde Dekenberaad en de de RvR, waarbij als er signalen over misbruik en oneigenlijk gebruik zijn er gezamenlijk wordt opgetreden.

De huidige werkwijze is efficiënt. De advocaat kan meteen aan de slag. De RvR heeft in beleidsregels vastgelegd, welke zaken toevoegwaardig zijn en controleert dit steekproefsgewijs. Dit zou uitgebreid kunnen worden met een toets vooraf of er gebruik is gemaakt van een 1^e lijnsvoorziening om het probleem op andere wijze op te lossen en zo nee, waarom dan toch direct een 2^e lijnsrechtshulpverlener moet worden ingezet. Juridisch Loket, Sociaal Raadslieden en Advocaten zouden best practices kunnen ontwikkelen waarin beschreven wordt welke stappen er gezet moeten worden op weg naar de 2^e lijn. Deze kunnen op de website van het Juridisch Loket worden gezet, waarbij ook voor rechtzoekenden duidelijk is welke stappen vooraf gaan aan het inschakelen van een 2^e lijnsrechtshulpverlener en dat ook alternatieven mogelijk zijn en wat deze dan inhouden en dat deze leiden tot een duurzame oplossing van hun probleem.

Het wetsontwerp wijdt veel passages aan de mogelijkheid van de trajecttoevoeging. Als besparing wordt echter iets meer dan 0,5 % ingeboekt oftewel 3 miljoen (MvT pg. 80). Dit is onvoldoende om een goed functionerend stelsel op zijn kop te zetten. Er zijn zeker in de sociale zekerheid tal van situaties te noemen waarbij er meerdere toevoegingen achter elkaar moeten worden aangevraagd. Dit is bekend bij de Raad voor Rechtsbijstand. In samenwerking met de NOVA zou gekeken kunnen worden in welke gevallen er aanleiding is om een advocaat te vragen waarom een volgende toevoeging wordt aangevraagd. Als er overigens sprake is van oneigenlijk gebruik of misbruik moet dit bij de plaatselijke Deken worden gemeld.

VERBREIDING VAN DE 1^E LIJN EN AANVULLENDE RECHTSHULP

Er is in Nederland geen sprake van een landelijk dekkend netwerk van 1^e lijnsvoorzieningen. Vast staat dat er in veel middelgrote steden geen vestiging is van het Juridisch Loket, om maar twee voorbeelden te noemen: Helmond en Heerenveen. In deze steden hoeft ook geen voorziening te bestaan zoals sociaal raadslieden. Wel zijn alle gemeenten in Nederland verplicht om op grond van de WMO clientondersteuning te regelen, hetgeen een vorm is van 1^e lijnsrechtshulp. Het is dan ook buitengewoon ambitieus, maar zeker noodzakelijk, om de 1^e lijn te verbreden, zodat elke (Wrb) rechtzoekende terecht kan bij een 1^e lijnsvoorziening met zijn/haar juridisch probleem.

Belangrijk is dat 1^e lijnsrechtshulp verleend wordt door allerlei instanties en advocaten: Sociaal raadslieden, maatschappelijk, wijk- en buurtteams, rechts-en wetwinkels, patiënten-en cliëntenraden, Stichting Per Saldo en Mee, etc, maar ook nieuwe vormen van online dienstverlening zoals Omnius en sinds 1 april 2017 Rocket lawyer. Vaak hebben deze 1^e lijnsrechtshulpverleners informele samenwerkingsverbanden met advocaten, waarbij advocaten cliënten ook kunnen terugverwijzen naar de 1^e lijn. Dat zorgt voor snelle en effectieve rechtshulp en het bereiken van duurzame oplossingen. Er zou gestreefd moeten worden na formalisering van deze samenwerkingsverbanden, maar in ieder geval ook hier naar best practises. Dat zorgt voor kruisbestuiving. Gespecialiseerde advocaten kunnen medewerkers in de 1^e lijn scholen. Dat gebeurt al in de praktijk.

1^e lijnsrechtshulp moet gratis zijn. Dat is meteen een belangrijk probleem van de aanvullende rechtshulp: er moet een eigen bijdrage worden betaald. Wil het Juridisch Loket meedoen in de 1^e lijn dan moet de aanvullende rechtshulp gratis zijn.

Verder moet de aanvullende rechtshulp zich beperken tot die zaken waarbij in de 1^e lijn een duurzame oplossing kan worden bereikt. Dat kan het beste als het loket zich niet als een partijdige belangen behartiger opstelt, maar meer kiest voor een neutrale opstelling waarbij er vooral veel informatie gegeven wordt zodat partijen kunnen zien of zij er gezamenlijk uit kunnen komen. Kan dat niet dan komt zonodig de 2^e lijn in beeld. Zo wordt ook voorkomen dat het Juridisch Loket in dezelfde val trapt als de Bureaus voor Rechtshulp in het verleden, die zich wel met belangenbehartiging bezig hielden en een soort ‘semi’ advocaten werden, met alle gevolgen van dien. Voorkomen moet worden dat het Juridisch Loket dezelfde fout maakt.

Ten onrechte laat het wetsontwerp de 2e lijn samen vallen met procedures bij een rechter, ook de bezwaarfase die daaraan voorafgaat in het bestuursrecht is bij uitstek 2elijns werk. In 1992/1993 heeft het toenmalige Ministerie van Justitie bij de totstandkoming van de Wrb de volgende lijn aangehouden. Iedere instantie die met voldoende rechtswaarborgen is omkleed geldt als toevoegwaardige tweede lijn. Dan gaat het om procedures waar hoor en wederhoor plaats vindt, waar een stukkenwisseling onderdeel van de procedure is, waar een hoorzitting wordt gehouden. Dus procedures met de rechtswaarborgen van artikel 6 EVRM, inclusief het vereiste van hoor en wederhoor.

Juist de bezwaarfase is in het kader van finale geschillenbeslechting cruciaal. Alles moet dan worden aangevoerd en geen middel onbenut worden gelaten. Maar dat lukt alleen als de rechtzoekende wordt bijgestaan door een deskundig en gespecialiseerde advocaat, een advocaat voor wie het bestuursorgaan respect heeft en die kan komen met voorstellen om de zaak finaal tot een oplossing te brengen. Medewerkers bezwaar van bestuursorganen zijn vooral gericht op de recht- en doelmatigheidstoets niet op het bereiken van finaliteit. Daar komt bij dat ook bestuursorganen de grenzen op zoeken en daarmee rechtzoekenden dwingen om door te procederen. Daarvan hebben de afgelopen jaren vele voorbeelden van gezien.

Het wetsontwerp miskent deze ontwikkelingen. Procedures waaieren, als in bezwaar niet direct de juiste acties worden ingezet, uit over veel instanties, over veel procedures en leiden na een aantal maanden al tot Multiproblematiek. Gebrek aan inkomen leidt immers vaak tot schulden en vervolgens tot Multiproblematiek.

In het sociaal zekerheidsrecht moet jaarlijks de totstandkoming van vele tientallen miljoenen beschikkingen worden voorbereid. Informatie moet verzameld en gewogen worden. Dit moet worden toegesneden naar het wettelijk kader. De paar honderd medewerkers van het Juridisch Loket en alle anderen die actief zijn in de 1^e lijn hebben daar meer dan hun handen vol aan. Veel gaat mis bij bestuursorganen, onder andere door steeds voortdurende wijzigingen in regelgeving. Voor niet digivaardige rechtzoekende en dat is een groot deel van de Wrb populatie is het een ramp. Men is het spoor bijster geraakt, mede omdat persoonlijk contact met het bestuursorgaan is weggevallen en de digitale dienstverlening een enorme vlucht heeft genomen.

HIGH TRUST, SPECIALISATIE, PEER REVIEW

Het systeem is thans gebaseerd op vertrouwen (met voorwaarden): de high trust. De high trust werkwijze zou voor het hele stelsel moeten gelden. Advocaten zijn immers professionals. Zij worden geacht op de hoogte te zijn van wet- en regelgeving en compliant te werken. De Raad voor Rechtsbijstand moet wel de huidige Kenniswijzer ingrijpend verbeteren. Deze is nu niet goed ontsloten. Alleen specialisten kunnen hun weg daarin vinden. De term 'High Trust', die toch een onjuist beeld kan oproepen bij rechtzoekenden, kan ook verdwijnen als dit de werkwijze is voor alle advocaten.

Specialisatie is een must in de advocatuur. Het is niet meer van deze tijd dat advocaten op meer dan drie rechtsgebieden actief zijn. Specialisatie voorkomt nodeloze procedures. Specialisten opereren doelgericht en effectief. Zij weten hoe zij snel tot een oplossing c.q. een compromis moeten komen. Zij zijn proactief en een nuttige gesprekspartner voor adviescommissies en rechters. Zij kennen de jurisprudentie en voorkomen dat er nutteloos wordt geprocedeerd. Zij zien eerder structurele problemen, pakken deze op en brengen deze onder de aandacht van bestuursorganen en zondig politici. Specialisatie leidt tot kwalitatief betere rechtsbijstand en is ook kostenbesparend.

Ook dienen advocaten deel te nemen aan peer review. Bij veel advocaten bestaat koud watervrees voor dit instrument. Volkomen ten onrechte. Het zorgt er voor dat dossiers op orde zijn en advocaten beter nadenken over waar zij mee bezig zijn. In die zin werkt peer review preventief. Het is de enige manier om de inhoudelijke kwaliteit van dossiers te toetsen en het helpt advocaten enorm in hun praktijk. Een instrument dat in de medische wereld en wetenschap overigens al jarenlang zijn nut en noodzaak heeft bewezen. De advocatuur mag daar niet in achterblijven.

Nederland heeft een goed functionerend stelsel. Dat kan in grote lijnen worden voortgezet. Wil het systeem toekomstig bestendig zijn, dan moeten advocaten die deze rechtshulp verlenen adequaat beloond worden. Pas dan zullen advocaten bereid zijn te investeren in gefinancierde rechtsbijstand en stagiaires aan te nemen. Dat laatste gebeurt de laatste jaren vrijwel niet meer. Dat betekent dat de groep die zich heeft gespecialiseerd in gefinancierde rechtsbijstand langzaam maar zeker aan het vergrijzen is en er op termijn een groot probleem gaat ontstaan.

TOEVOEGINGEN

Vergoeding werkzaamheden niet meer adequaat

Het zogenaamde bereik van toevoegingen is door de jaren heen steeds verder opgerekt. Op deze wijze is er indirect bezuinigd. Er moet nu veel meer werk dan voorheen op één toevoeging worden gedaan. Procedures van schorsing, intrekking en terugvordering van uitkering worden afgedaan met een één toevoeging terwijl de regelgeving er niet eenvoudiger op is geworden, integendeel. Het gevolg is dat het forfaitaire systeem niet meer werkt.

Voor elke zaak waarin sprake is van een medische component zoals bijvoorbeeld de mate van arbeidsongeschiktheid (ZW, WIA, WAO, Wajong en de Pw) of bij het vaststellen van beperkingen zoals in de WMO en WLZ zou, net zoals in letselzaken, een extra vergoeding moeten komen om een medisch haalbaarheidsonderzoek uit te voeren.

Extra uren zaken komen nauwelijks voor omdat daarvoor minimaal 24 uur (bij een zgn. 8 punten zaak) moet zijn gewerkt, waarvan 16 onbetaald. Als daarbij bedacht wordt dat er vervolgens gemiddeld 10 uren aan extra uren wordt gegeven door de RvR (zie rapport commissie Barkhuysen), dan is het overduidelijk dat ingewikkelde tijdrovende zaken voor advocaten een pure verliespost zijn, het

uurtarief bedraagt dan niet meer dan € 53,--. Juist in dit soort zaken waarin het uiterste van advocaten wordt gevraagd is een adequate op maat vergoeding op zijn plaats.

Uit het wetsontwerp is gehaald dat de advocaat zijn/haar winst maar moet halen uit de betalende praktijk. Uitgangspunt is dat de advocaat die rechtsbijstand op basis van een toevoeging verleend daarvoor adequaat moet worden beloond, zeker als het gaat om een rechtsgebied, zoals sociale zekerheid, waarin nauwelijks sprake is van een zogenaamde betalende praktijk. Gebeurt dit niet dan gaat de kwaliteit om laag en ontvangt de rechtzoekende niet de rechtsbijstand waarop hij recht heeft.

VERHOUDING MET DE COMMISSIE MAAN

De commissie v.d. Meer komt tot een puntenwaardering op basis van het huidige toevoegsysteem. Bij de commissie v.d. Meer is aangevoerd dat het beleid in de afgelopen jaren op veel punten fors is aangescherpt. Dat wil zeggen dat steeds meer werk moet worden verricht tegen een steeds lagere vergoeding. De gevolgen daarvan laten zich zien: kantoren proberen op allerlei manieren hun kosten te beperken, ontslaan personeel, gaan in steeds kleinere verbanden werken en nemen geen stagiaires meer aan.

Veranderen van begrippen

Nu blijkt dat in het wetsontwerp cruciale begrippen nog een keer worden aangescherpt. Het woord rechtsbelang wordt gewijzigd in het woord zaak (MvT op artikel 44, pg 144). En dat zou dan alleen gebeuren vanwege de in te voeren trajecttoevoeging. De buitenstaander zou dan zeggen: verander niets. Maak duidelijk dat per rechtsbelang per instantie recht op een toevoeging bestaat (de huidige regeling) en voer een aparte bepaling (een *lex specialis*) in voor de trajecttoevoeging. Dan blijft verwarring achterwege.

Die verwarring treedt opnieuw op bij de MvT op artikel 42, 2^e en 3^e lid. Ook hier geldt: maakt duidelijk dat de toevoeging geldt voor 1 instantie en dat dit alleen bij de trajecttoevoeging anders is.

DE RvR NEEMT DE ADMINISTRATIEVE TAKEN OVER

Innen eigen bijdrage

De RvR gaat de eigen bijdragen innen. Rechtzoekenden komen veelal bij een advocaat als zij geen inkomen hebben. Vaak zijn er al veel schulden. Het niet ontvangen van uitkering gedurende enige maanden leidt snel tot achterstanden.

In deze situatie bestaat geen draagkracht. Ook maanden later is de inkomenspositie veelal nog lang niet op orde.

Hardheidsclausule niet toereikend

Als rechtsbijstand nodig is is al snel sprake van een cumulatie van procedures. Dat kan zijn een ontslag op staande voet dat moet worden aangevochten, bezwaar weigering bijstanduitkering en het aanvragen van een voorlopige voorziening bij de rechtbank. Zelfs als peiljaarverlegging gunstig uitpakt (een verlaging van meer dan 15 % vergeleken bij het jaar T-2) en de bijdrage naar de laagste kan worden verplaatst gaat het nog om eigen bijdragen en een griffierecht ter hoogte van € 475,--. Dit is voor bijvoorbeeld een dakloze een onoverkomelijk bedrag. Door beslagen en dergelijke bestaat vaak geen enkele betalingsruimte. Rechtzoekenden gaan niet voor niets naar de Voedselbank. Een hardheidsclausule is niet toereikend. De toegang tot de rechter is in het geding. Dit geldt dan zeker als de toevoeging ook nog eens wordt ingetrokken omdat de eigen bijdrage niet is voldaan. Dan ontstaat strijd met artikel 6 EVRM.

Proceskosten

Als de RvR de eigen bijdrage gaat innen, ligt het voor de hand dat de RvR ook de uitgesproken proceskosten gaat innen, mits deze aan de advocaat toekomen. Dat is niet het geval als de belanghebbende schulden heeft aan het bestuursorgaan. Het bestuursorgaan is dan gerechtigd om de proceskosten te verrekenen. De SSZ vindt dat deze verrekening niet meer mag plaatsvinden. Het bestuursorgaan betaalt immers de proceskosten omdat er sprake was van een onrechtmatig besluit en er professionele rechtshulp is ingeschakeld om dit aan te vechten, waarvoor het departement van V&J heeft betaald. De proceskosten dienen dan ook toe te komen aan de RvR.

Namens het Bestuur van de Specialisatievereniging Sociaal Zekerheidsrecht Advocaten
Alfred Balkema (voorzitter)

